

Sygn. akt VIII AKa 294/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek

Sędziowie: SA – Sławomir Machnio

SO (del.) – Anna Grodzicka - spr.

Protokolant: sekr. sąd. Klaudia Kulbicka

przy udziale prokuratora Renaty Śpiewak i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych D. D. (1), R. J. (1) i D. C. (1) po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2023 r.

sprawy **W. B.**, syna P. i K. z domu K., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonego, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej D. D. (1) i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt V K 124/22

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec W. B. w ten tylko sposób, że podwyższa zadośćuczynienie orzeczone od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej D. D. (1) o 30 000 (trzydzieści tysięcy) złotych, tj. do kwoty 80 000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 294/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt V K 124/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy D. D. (1)

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia (zadośćuczynienie)

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego adw. Ł. P.</u></p> <p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 5, 7 i 410 k.p.k. w zakresie wszystkich czynów (wskazanie okoliczności w odniesieniu do poszczególnych czynów jak w apelacji)</p> <p>W zakresie czynu opisanego w punkcie I wyroku dodatkowo – obraza art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 414 k.p.k. poprzez brak umorzenia postępowania w zakresie zarzutu II aktu oskarżenia będącego czynem współukaranym przestępstwa opisanego w punkcie I, w sytuacji zajścia innej okoliczności wyłączającej ściganie, o której mowa w w/w przepisie nakazującym umorzenie postępowania, a także przeniesienie znamion czynu współukaranego poprzez zmianę opisu czynu w punkcie I, a w rezultacie wyjście poza znamiona kwalifikacji prawnej przypisanego zarzutu w punkcie I wyroku, co stanowiło obrazę w/w przepisu.</p> <p>W zakresie czynu opisanego w punkcie III wyroku, poza zarzutem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, obraza art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez niezastosowanie tych przepisów co</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

do czynu z pkt III, które w istocie z uwagi na towarzyskie relacje pomiędzy młodymi ludźmi i sposób komunikacji i tym samym uznanie, iż zachowanie się oskarżonego stanowi zachowanie o wyższym o wyższym niż znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu.

W zakresie czynu I, II i III rażąca niesprawiedliwość wyroku, o której mowa w art. 440 k.p.k. poprzez wydanie wyroku z naruszeniem podstawowych zasad procesowych wskazanych w podniesionych zarzutach.

Ponadto, w zakresie zasądzonego zadośćuczynienia oraz odszkodowania błęd w ustaleniach faktycznych poprzez niesłuszne przyjęcie, że materiał dowodowy daje podstawy do zasądzenia odszkodowania w orzeczonej wysokości w sytuacji, gdy nie przeprowadzono szczegółowego postępowania dowodowego w zakresie orzeczenia w/w środka, zaś w świetle materiału dowodowego, a w szczególności w świetle opinii biegłego i zasygnalizowane przez niego wątpliwości o przedłużeniu okresu niepełnosprawności oraz braku zdolności do samodzielnej egzystencji przez pokrzywdzoną wydaje się, iż okoliczności te winny być poddane szczegółowej analizie w toku postępowania cywilnego.

**Apelacja obrońcy oskarżonego
adw. E. O.**

Obraza przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 11 w zw. z art. 414 k.p.k. polegająca nieumorzeniu postępowania w zakresie zarzutu II aktu oskarżenia będącego czynem współukaranym przestępstwa opisanego w pkt I

Obraza przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5, 7, 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wynikającą z uznania, że obrażenia ciała, jakich doznała pokrzywdzona w postaci urazu kręgosłupa i miednicy spowodowane zostały pobiciem polegającym na biciu rękoma, kopaniu, popychaniu podczas, gdy analiza materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że obrażenia te powstały w wyniku upadku na skutek popchnięcia przez oskarżonego

Obraza przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5, 7, 410 i 366 k.p.k. poprzez przyjęcie nie tylko umyślności w działaniu oskarżonego ale w bezpodstawnym błędnym przyjęciu, że oskarżony obejmował winą umyślną skutek w postaci ciężkich obrażeń ciała w sytuacji, gdy oskarżony od początku mówił, że nie zdawał sobie sprawy z faktu, iż pokrzywdzona na skutek jego popchnięcia upadnie i, że dozna ona obrażeń ciała skutkujących jej długotrwałą chorobą, nie chciał tego i na to się nie godził

Obraza przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7, 410 k.p.k. poprzez pominięcie niezwykle istotnych z punktu widzenia oceny materiału dowodowego okoliczności sprowadzających się do rodzaju relacji łączących oskarżonego z pokrzywdzoną i ich wzajemnych zachowań w sytuacjach, w których wchodziło uczucie zazdrości, pominięcie poprzedzających zdarzenie będące przedmiotem postępowania, agresywnych ataków fizycznych kierowanych przez pokrzywdzoną

wobec oskarżonego, co powodowało w istocie przyzwolenie i normę w rozwiązywaniu problemów przy użyciu siły przez ich oboje

W zakresie czynu opisanego w punkcie II wyroku

Obraza przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5, 7 i 410 k.p.k. poprzez nieprzeanalizowanie materiału dowodowego i przyjęciu jednej jako możliwej wersji zdarzenia, iż pokrzywdzeni zostali celowo zamknięci w pokoju przez oskarżonego, że był on dysponentem klucza do tego pokoju w sytuacji, gdy żaden ze świadków ani nie słyszał zamknięcia zamka ani nie widział zamykania drzwi przez oskarżonego, poprzez niesłuszne przyjęcie, że świadkowie uznali, że chęć pomocy przez oskarżonego była udawana, co wyartykułowali wiele miesięcy po zajściu, a wnioskuje taką ocenę z faktu, że słyszeli oni brzdęk kluczy, co miało potwierdzać fakt, iż oskarżony był w posiadaniu klucza do pokoju w sytuacji, gdy z zeznań pokrzywdzonej D. G. (winno być D.) wynika w sposób jednoznaczny, że do pokoju był jeden pojedynczy klucz nie spięty z innymi, zatem nie mógł on uderzać o inne klucze i wydawać odgłosu opisywanego przez świadków, poprzez nieustalenie i niedążenie do ustalenia za pomocą badań mechanoskopijnych jaka była przyczyna niemożności otwarcia drzwi, pominięcie faktu, że to oskarżony wybił otwór w drzwiach przez który wyszli pokrzywdzeni, mało tego w żaden sposób nie utrudniał im wyjścia, co powoduje, że Sąd powinien mieć wątpliwości co do winy oskarżonego i wszystkie podniesione wyżej okoliczności tłumaczyć na jego korzyść

W zakresie czynu opisanego w punkcie III wyroku

Obraza przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez niezastosowanie tych przepisów co do czynów, które w istocie z uwagi na towarzyskie relacje pomiędzy młodymi ludźmi i sposób komunikacji między nimi oraz formy reakcji w tym na niesłuszne pomówienie o celowość działań, w tym przypadku celowego zamknięcia drzwi i tym samym uznanie, że stanowią zachowanie o wyższym niż znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu

Obraza przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 410 i 424 k.p.k. poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku szeregu okoliczności ujawnionych na rozprawie a sprowadzających się do relacji pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną, przyjmowaniem jako normę okazywania emocji poprzez zadawanie ciosów i to również ze strony pokrzywdzonej, czego dała ona wyraz w czasie świąt stosując przemoc wobec oskarżonego, pominięcie faktu, że oboje są ludźmi bardzo młodymi i niedojrzałymi z przyjętymi nieprawidłowymi wzorcami, a oskarżony co prawda nie był już w chwili orzekania młodocianym, ale w zasadzie był na granicy uznania za młodocianego, które to okoliczności muszą mieć wpływ na ocenę materiału dowodowego zarówno w zakresie zawinienia, jak i kary

Błąd w ustaleniach faktycznych przez niesłuszne przyjęcie, że materiał dowodowy daje podstawy do

	<p>zasądzenia odszkodowania w procesie karnym w sytuacji, gdy choćby z uwagi na opinię biegłego i zasygnalizowane wątpliwości o przedłużeniu czasowej niepełnosprawności wskazują, że kwestie te winny być szczegółowo badane w procesie cywilnym.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacje wywiedzione przez obrońców oskarżonego nie zasługiwały na uwzględnienie. Żaden z podniesionych zarzutów nie okazał się zasadny.</p> <p>Tożsamość zarzutów i opartej na nich argumentacji pozwala na łączne odniesienie się do nich przez Sąd odwoławczy.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońców, Sąd I instancji nie dopuścił się mogącej rzutować na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, zwłaszcza zaś w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Analiza akt sprawy prowadzi do przekonania, że Sąd Okręgowy dokonał logicznego i bezstronnego ich wartościowania, prawidłowo ustalił stan faktyczny, a ze zgromadzonego materiału dowodowego – trafnie ocenionego w ramach uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. – wyciągnął słuszne wnioski zasadnie uznając, że oskarżony dopuścił się czynów kwalifikowanych z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., art. 190 § 1 k.k. oraz art. 189 § 1 k.k. Swoje stanowisko w tej mierze Sąd Okręgowy przedstawił w uzasadnieniu wyroku, który to dokument w pełni odpowiada wymogom określonym</p>		

w art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 99 § 1a k.p.k. Argumenty zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia są logiczne i przekonujące, a dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów zgodna z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania. Ocena ta, uwzględniająca wskazania, o których mowa w art. 7 i 4 k.p.k., nie nasuwa zastrzeżeń.

Ukształtowanie przekonania o winie oskarżonego nastąpiło na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji, spełniająca wymogi określone w art. 7 k.p.k., pozostaje w postępowaniu odwoławczym pod ochroną tej regulacji. W konsekwencji także ustalenia faktyczne należy uznać za prawidłowe.

I tak, odnosząc się do czynu przypisanego w pkt 1 wyroku, nie można zgodzić się z twierdzeniami obrony, że obrażenia ciała, jakich doznała D. D. (1) w postaci urazu kręgosłupa i miednicy nie zostały spowodowane pobiciem jej przez oskarżonego (poprzez bicie rękoma, kopanie i popychanie), lecz powstały w wyniku upadku na skutek popchnięcia pokrzywdzonej przez oskarżonego.

Ustalenia faktyczne co do przebiegu zdarzenia, w wyniku którego D. D. (1) doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oparte na zeznaniach pokrzywdzonej oraz świadków R. J. (1) i D. C. (1), uznać należy za prawidłowe. Obrona twierdzi,

że Sąd I instancji błędnie przyjął, iż oskarżony szarpał, popychał, uderzał o ścianę pokrzywdzoną, zadawał jej ciosy rękoma, jak i poprzez kopanie powodując skutek w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Twierdzenia te nie zasługują na uwzględnienie, gdyż wspomniane wyżej dowody osobowe w powiązaniu z opinią biegłego A. Z. z zakresu chirurgii ogólnej (k. 140-144 i 784-787) w pełni dawały podstawę do takich ustaleń.

Jak wynika z przedmiotowej opinii złamania kręgosłupa i żeber powstały w mechanizmie kombinowanym – w wyniku urazów bezpośrednich zadawanych ze znaczną siłą oraz gwałtownych zgięć i przeprostów przekraczających granicę fizjologicznej ruchomości kręgosłupa. Obrażenia te mogły powstać w okolicznościach opisanych przez pokrzywdzoną i świadków przez popychanie na ścianę i na skutek upadków. Złamanie kości krzyżowej mogło powstać w wyniku upadku na twarde podłoże lub/i kopnięcia przez sprawcę, co opisała pokrzywdzona w zeznaniach (k. 140-144). Podtrzymując w całości opinię złożoną do akt sprawy biegły na rozprawie stwierdził, że pokrzywdzona doznała różnorodnych obrażeń, a przede wszystkim złamania kręgosłupa w dwóch odcinkach oraz złamania rusztowania kostnego klatki piersiowej. Obrażenia te powstały w mechanizmie kombinowanym i tak złamanie w odcinku piersiowo-lędźwiowym kręgosłupa powstało na skutek gwałtownego zgięcia oraz wyprostu kręgosłupa przekraczającego wytrzymałość fizjologiczną kręgów piersiowych oraz wyrostków poprzecznych

tychże kręgów. Poza tym pokrzywdzona doznała złamania kości krzyżowej i ponieważ kość ta, w tym odcinku, jest monolitem w związku z tym z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością do złamania doszło na skutek urazu bezpośredniego odcinka krzyżowego (k. 784). Ponadto biegły zaopiniował, że obrażenia u pokrzywdzonej nie mogły powstać jednoczynowo. Charakter obrażeń kręgosłupa wskazuje na dwuczasość urazów, ponieważ powstały w dwóch różnych mechanizmach (k. 785). Uderzenie pokrzywdzonej, następnie odepchnięcie i upadek na drzwi lub próg nie mogło wywołać tych wszystkich obrażeń na raz (k. 785).

Obrona marginalizuje wnioski sformułowane w opinii biegłego, a przy tym pomija okoliczności wynikające z zeznań pokrzywdzonej i świadków, które to dowody - jak słusznie dostrzegł Sąd pierwszej instancji - w pełni zasługiwały na wiarę.

Pokrzywdzeni szczegółowo opisali przebieg i tło zajścia, w tym sposób zachowania oskarżonego. Zeznania pokrzywdzonej D. D. (1) oraz świadków R. J. (1) i D. C. (1) są logiczne, wewnętrznie spójne i konsekwentne. Korespondują ze sobą wzajemnie, a także z pozostałym zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym. obrońcy podnosząc zarzut wadliwej oceny tych dowodów nie wskazują w istocie w czym ta wadliwa ocena ma się przejawiać, jakich uchybień miał dopuścić się Sąd pierwszej instancji dochodząc do określonych ustaleń i wniosków. Zarzut obraży

art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen i wniosków, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko określonemu rozstrzygnięciu. Może to dotyczyć np. pominięcia istotnych środków dowodowych, braku dostrzeżenia ważnych rozbieżności, uchylenia się przez sąd od oceny wewnętrznych lub wzajemnych sprzeczności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r., IV KK 175/05, KZS 2008, Nr 1, poz. 30). Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego, logicznego rozumowania lub wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.

Tymczasem Sąd Okręgowy zetknął się ze wszystkimi dowodami bezpośrednio na rozprawie, które mógł swobodnie ocenić. Nie budzi zatem zastrzeżeń ocena wiarygodności poszczególnych dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonej D. D. (1) i świadków R. J. (1) oraz D. C. (2). Apelacje obrońców nie zawierają tego rodzaju argumentów, które mogłyby osłabić walor dowodowy zeznań świadków.

Sąd Okręgowy przeprowadził staranną analizę zebranych w sprawie dowodów uznając m. in.

zeznania D. D. (1) za szczere i wiarygodne. Z taką oceną należy się zgodzić. Zeznania pokrzywdzonej cechują się rzeczowością, są spójne, logiczne i konsekwentne. Brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Zdarzenie, w trakcie którego doznała ona przedmiotowego urazu, miało dynamiczny przebieg, a przy tym rozegrało się w obecności świadków R. J. (1) i D. C. (1). Świadkowie potwierdzili, że oskarżony stosował przemoc wobec pokrzywdzonej D. D. (1), uderzał jej głową o ścianę i popychał powodując jej upadek (k. 129 i 133). Wprawdzie nie byli oni obecni w dalszej fazie zajścia, to jednak z relacji pokrzywdzonej wynika, że gdy ta leżała po upadku na podłodze nie mogąc się ruszyć oskarżony bił ją pięściami po twarzy i kopał po całym ciele (k. 118v-119 i 133).

Powyższe przeczy wersji lansowanej w apelacjach przez obrońców jakoby stwierdzone obrażenia ciała, jakich doznała pokrzywdzona w trakcie przedmiotowego zdarzenia nie były skutkiem zamierzonego działania oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom autorów apelacji brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości ustaleń faktycznych opartych na tych dowodach tak co do przebiegu zdarzenia w nocy z 31 grudnia 2020 r. na 1 stycznia 2021 r., sposobu zachowania oskarżonego oraz zamiaru, jaki towarzyszył jego działaniom.

Trafnie zatem Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony działając z zamiarem ewentualnym poprzez z dużą siłą szarpanie, popychanie, uderzanie nią o ścianę w tym głową, zadawanie wielu uderzeń rękami, pięściami

i kopanie po całym ciele, w tym w twarz i tułów, również po jej upadku na podłogę, gdy nie mogła się poruszać i wstać spowodował u niej obrażenia ciała w postaci zasinień, obrzęku policzków, zaczerwienia skóry grzbietu, złamania kości krzyżowej, złamania kręgosłupa piersiowo-lędźwiowego oraz złamania rusztowania kostnego klatki piersiowej, powodując tym samym ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej. Obrażenia ciała, jakich doznała D. D. (1) nie były wynikiem nieszczęśliwego wypadku, lecz zostały spowodowane umyślnym zachowaniem oskarżonego, który działał ze świadomości możliwości spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i na to się godził. Za takimi ustaleniami przemawia sposób zachowania oskarżonego wynikający z materiału dowodowego sprawy. Czyn ten trafnie został zakwalifikowany jako wyczerpujący dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Zarzut obrazu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 414 k.p.k. poprzez brak umorzenia postępowania w zakresie zarzutu II aktu oskarżenia uznać należy za niezasadny. Czyn z art. 162 § 1 k.k. został nieprawidłowo wyodrębniony w akcie oskarżenia. Sąd Okręgowy dostrzegając tę nieprawidłowość trafnie potraktował to zachowanie sprawcy jako współukarany czyn następczy. Sąd Apelacyjny podziela pogląd, że w takim układzie czyn współukarany winien znaleźć odzwierciedlenie w opisie czynu głównego, a nie stanowić okoliczności negatywnej dla postępowania, o jakiej mowa w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. W sytuacji przyjęcia czynu współukarane go sąd zmienia opis czynu będącego podstawą skazania i wymiaru kary,

uzupełniając go o znamiona czynu współukaranego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 października 2013 r., II AKa 192/13, Legalis, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2020 r., II DSI 42/20, Legalis). Uwzględniając powyższe brak było podstaw do zmiany wyroku w postulowanym zakresie.

Zarzuty dotyczące czynów przypisanych w punktach 2 (z art. 190 § 1 k.k.) i 3 (z art. 189 § 1 k.k.) wyroku również uznano za bezzasadne.

Ustalenia co do faktu pozbawienia pokrzywdzonych wolności (poprzez zamknięcie na klucz drzwi prowadzących do jednego z pomieszczeń) nie noszą cech dowolności, lecz wynikają z prawidłowo przeprowadzonych, ujawnionych i ocenionych dowodów, o których była już wyżej mowa. Również w zakresie tego czynu dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego nie budzi żadnych zastrzeżeń. Przyjmując za podstawę ustaleń zeznania pokrzywdzonych, a więc D. D. (1), R. J. (1) i D. C. (1) Sąd Okręgowy słusznie uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 189 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje dokonaną przez Sąd I instancji ocenę tych dowodów i wobec zupełności wyводу nie widzi potrzeby powielania przytoczonej argumentacji. Z relacji pokrzywdzonych wynika, że oskarżony nie reagował na prośby o ich wypuszczenie oznajmiając, że zamknął ich i wyrzucił klucze przez okno (k. 118v i 128v). Okoliczność ta została pominięta

w wywodach apelacji, a ma istotne znaczenie w sprawie, gdyż wskazuje, że pokrzywdzeni zostali zamknięci w tym pomieszczeniu przez oskarżonego, który ten fakt potwierdził. W tej sytuacji twierdzenia obrony, że nie można wykluczyć sytuacji, w której mogło dojść do zatrzaśnięcia się drzwi bez działania oskarżonego polegającego na zamknięciu drzwi na klucz należy uznać za bezpodstawne.

Podobnie należy odnieść się do kwestii ustalenia za pomocą badań mechanoskopijnych jaka była rzeczywista przyczyna niemożności otwarcia drzwi. W przedmiotowej sprawie przeprowadzenia takich badań nie było niezbędne dla dokonania właściwej oceny materiału dowodowego i ustalenia faktów. Zgodnie z art. 366 § 1 k.p.k. Przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem, bacząc aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy z punktu widzenia osiągnięcia celów procesu określonych w art. 2 k.p.k. Wymóg dbałości o wyjaśnienie okoliczności sprawy nie oznacza, że należy przeprowadzić wszystkie dowody wskazane przez strony, lecz jedynie dowody o istotnym znaczeniu dla ustaleń w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Nie mają zatem racji obrońcy wskazując na uchybienia co do zupełności postępowania dowodowego i oceny zgromadzonych dowodów.

Z kolei fakt, że oskarżony wybił otwór w drzwiach, przez który pokrzywdzeni ostatecznie wyszli z tego pomieszczenia nie oznacza, że nie działał on z zamiarem pozbawienia pokrzywdzonych wolności w

rozumieniu art. 189 § 1 k.k. Z analizy dowodów wynika, że do wybicia tej dziury doszło na skutek kopania i uderzania w drzwi przez oskarżonego, który cały czas zachowywał się agresywnie, a nie wobec podjętych przez niego działań mających na celu umożliwienie wyjścia pokrzywdzonym.

Odnosząc się z kolei do czynu związanego z groźbami to również w tym zakresie zarzut obrazy przepisów postępowania jest bezzasadny.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów i nie pominął żadnych z istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia. Z relacji świadków wynika jednoznacznie, że oskarżony wypowiadał pod ich adresem groźby karalne (pozbawienia życia), a groźby te padały wielokrotnie w przebiegu przedmiotowego zajścia w nocy z 31 grudnia 2020 r. na 1 stycznia 2021 r. Groźby te zostały potraktowane przez pokrzywdzonych poważnie i wzbudziły w nich obawę ich spełnienia, co wynika z treści złożonych zeznań (k. 118v-119, 129, 133). Obawa ta była obiektywnie uzasadniona z uwagi na okoliczności zajścia, agresywne zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonych i stosowanie przemocy. Z uwagi na wyjątkową spójność relacji twierdzenia skarżących co do wskazywania przez świadków różnego rodzaju gróźb i czasu, w jakim miały być wypowiadane, należy uznać za nieuprawnione i gołosłowne. W realiach sprawy i w świetle uznanych za wiarygodne zeznań świadków D. D., R. J. i D. C. spowodowanie u pokrzywdzonych

stanu obawy, że groźby mogą zostać przez oskarżonego spełnione nie nasuwa zastrzeżeń. Odnosząc się do uwag obrońców wskazać należy, iż obawę spełnienia groźby stanowiącą znamię przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. uznać należy za uzasadnioną, jeżeli stwierdzić można, iż każdy przeciętny człowiek o podobnej do ofiary osobowości, czyli cechach psychiki, intelektu, umysłowości wedle wszelkiego prawdopodobieństwa uznałby tę groźbę za realną i wzbudzająca obawę zrealizowania (por. A. Wąsek, Komentarz, Kodeks karny – Część szczególna, t. I, wyd. 3, Warszawa 2006).

W tym stanie rzeczy zarówno zarzut obrazy art. 5, 7 i 410 k.p.k. należy uznać za bezzasadny.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut obrazy art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie. Nie można zgodzić się z oceną obrońców, że czyn związany z groźbami karalnymi cechuje się znikomym stopniem społecznej szkodliwości.

Stosownie do art. 115 § 2 k.k., przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru. W realiach przedmiotowej sprawy zarówno stopień winy sprawcy, jak i społecznej szkodliwości czynu ocenić należy jako wysoki. Sposób działania oskarżonego, a przy tym okoliczności popełnienia czynu wykluczają potraktowanie zachowania oskarżonego jako nacechowanego znikomym stopniem społecznej szkodliwości.

W tych warunkach brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o umorzenie postępowania w zakresie tego czynu na podstawie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

Konkludując stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych i pełnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego, jak również trafnie – w ramach uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. – ocenił materiał dowodowy uwzględniając wskazania, o których mowa w art. 4 k.p.k. Lektura uzasadnienia wyroku w zestawieniu z analizą zgromadzonych dowodów przekonuje o trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do uchybienia normie art. 410 k.p.k. wskazać należy, że nie stanowi obrazu tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 października 2017 r., II AKa 165/17). W orzecznictwie podkreśla się, że wiązanie art. 7 i 410 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że uchybienie poprawnej ocenie dowodów było spowodowane pominięciem istotnej okoliczności zdarzenia bądź nieujawnieniem jej na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzenia dowodów. Natomiast w sytuacji, gdy sąd prawidłowo ujawnił na rozprawie dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie, i poddał je ocenie, zarzut obrazu art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny.

Także zarzut obrazu art. 5 § 2 k.p.k. należy ocenić jako chybiony.

Wbrew twierdzeniom skarżących nie zaistniały w sprawie okoliczności objęte normą tego przepisu. Zasada wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. nie może stanowić podstawy do uproszczonego traktowania wątpliwości. Dotyczy ona bowiem nie wszystkich wątpliwości, jakie mogą pojawić się w toku prowadzonego postępowania, lecz jedynie tych, których nie sposób rozstrzygnąć w oparciu o treść zgromadzonych w sprawie dowodów, płynących z nich wniosków, zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. W orzecznictwie wyraźnie wskazuje się, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. podnosząc wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub sposobu interpretacji prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2009 r. w sprawie II KK 36/09, OSNKW 80/09).

W przedmiotowej sprawie ustalenie określonych faktów nastąpiło w oparciu o prawidłowo przeprowadzone i ujawnione dowody, które oceniono zgodnie z kryteriami, o których mowa w art. 7 k.p.k. Wszelkie wątpliwości co do sposobu zachowania oskarżonego i zamiaru, jaki towarzyszył jego działaniom zostały usunięte poprzez dokonanie prawidłowej, zgodnej z art. 7 k.p.k., oceny dowodów. Reasumując stwierdzić należy, iż apelacje mają polemiczny charakter wobec trafnych ustaleń i wniosków poczynionych przez Sąd I instancji. obrońcy mnożą zastrzeżenia i wątpliwości lansując własną, subiektywną ocenę dowodów. Nie doszło także do obrazy art. 366 k.p.k. W toku przewodu sądowego zostały wyjaśnione – zgodnie z nakazem wynikającym z art. 366 § 1 k.p.k. – wszystkie istotne

dla sprawy okoliczności. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o całokształt ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, który został oceniony z poszanowaniem reguł określonych w art. 4, 5 i 7 k.p.k., co oznacza, że zaskarżone rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne.

Skoro nie doszło do naruszenia wskazanych wyżej zasad procesowych to i zarzut rażącej niesprawiedliwości wyroku, o której mowa w art. 440 k.p.k., jest bezzasadny.

Odnosząc się natomiast do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie orzeczenia o środku kompensacyjnym to i w tej części brak jest podstaw do uznania jego zasadności. Sąd pierwszej instancji wskazał w wyroku podstawę prawną wydanego rozstrzygnięcia (art. 46 § 1 k.k.), a w jego uzasadnieniu wyjaśnił jakie względy zadecydowały o przyznaniu od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej odszkodowania w kwocie 3900 zł oraz zadośćuczynienia w kwocie 50 000 zł. Odnośnie odszkodowania Sąd wskazał, iż wskazana kwota została w pełni udokumentowana, a bezsprzecznie szkoda ta została wyrządzona na skutek przestępstwa przypisanego oskarżonemu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Sąd Okręgowy tym samym uwzględnił w całości wniosek o odszkodowanie, a w części o zadośćuczynienie. Istotnie, jak wynika z akt sprawy należy uznać, że przyznana tytułem odszkodowania wynika z dołączonych do akt sprawy dokumentów, uznać zatem należy, iż szkoda majątkowa została w sposób należyty wykazana. Podobna ocena dotyczy kwestii zadośćuczynienia należącego za

doznaną krzywdę. Rozmiar tej krzywdy został w wystarczającym stopniu wykazany (zeznaniem pokrzywdzonej i świadków oraz dokumentami), co pozwala na częściowe uwzględnienie żądania w tym zakresie w procesie karnym. Wątpliwości co do zasadności wydania orzeczenia o przedłużeniu okresu niepełnosprawności i braku zdolności do samodzielnej egzystencji nie mają w tej mierze zasadniczego znaczenia. Istota zagadnienia sprowadza się bowiem do ustalenia rozmiaru krzywdy doznanej w wyniku zachowania oskarżonego w postaci cierpień fizycznych i psychicznych, a te kwestie zostały wykazane w toku postępowania.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. umorzenie postępowania w punkcie II aktu oskarżenia w oparciu o art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.;

2. wyeliminowanie z opisu czynu z pkt I znamion przestępstwa z art. 162 k.k.;

3. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w punkcie III wyroku;

4. uznanie oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 156 § 2 k.k.;

5. umorzenie postępowania w zakresie czynu III w oparciu o art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.;

6. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zasądzenia odszkodowania poprzez zasądzenie nawiazki na rzecz

zasadny

częściowo zasadny

niezasadne

<p>pokrzywdzonej i nieorzeczenie w zakresie odszkodowania wobec konieczności ustalenia szeregu kwestii odszkodowawczych w procesie cywilnym (tożsame wnioski w obu apelacjach obrońców);</p> <p>ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji – wniosek sformułowany w apelacji adw. Ł. P.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uznania zasadności zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonego.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Apelacja prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej D. D. (1) na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>Rażąca niewspółmierność jednostkowych kar pozbawienia wolności, w konsekwencji kary łącznej, będących następstwem błędnej oceny okoliczności łagodzących w postaci zamiaru oskarżonego, jego właściwości osobistych, jednocześnie niewłaściwego ich wyważenia w stosunku do okoliczności obciążających.</p> <p>Rażąca niewspółmierność orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci obowiązku zadośćuczynienia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Na wstępie zaznaczyć należy, iż zarówno prokurator, jak i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej D. D. (1) nie złożyli wniosku o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. W tej sytuacji omówienie zarzutu podniesionego w apelacjach można ograniczyć do stwierdzenia, że stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie rozstrzygnięcia o karze jest prawidłowe. Zarzut rażącej niewspółmierności (łagodności) kary nie zasługiwał na uwzględnienie, skoro tak kary jednostkowe (orzeczone za czyny przypisane w punktach 1, 2 i 3 wyroku), jak i kara łączna w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów i stopnia winy sprawcy. Orzeczona kara uwzględnia także właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz rozmiar ujemnych następstw przestępstwa. Istotnymi wyznacznikami tego, czy dana kara jest sprawiedliwa, jest to, czy została orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy. Ponadto winna ona uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Współmierność kary do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu ma zapewnić sprawiedliwość orzekanych kar, dwie następne – cele kary tj. zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie na sprawcę przestępstwa (prewencja indywidualna) oraz społeczne

oddziaływanie kary (prewencja ogólna). Uwzględniając fakt, iż oskarżony nie był dotychczas karany, jego młody wiek i pozytywną opinię środowiskową karę łączną w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności uznać należy za sprawiedliwą.

Zasadny natomiast okazał się zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonego środka kompensacyjnego. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił argumentację stron przytoczoną w środkach odwoławczych. Ustalenie zadośćuczynienia na poziomie 50 000 zł nie stanowi odpowiedniej rekompensaty za doznaną przez D. D. krzywdę. Pokrzywdzona w wyniku działania oskarżonego doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Była hospitalizowana, operowana, a następnie przechodziła długotrwałą rehabilitację. W dacie zdarzenia była młodą i zdrową osobą mającą określone plany na przyszłość. Skutki w zakresie rozstroju zdrowia były poważne, a stopień cierpienia fizycznych i psychicznych znaczny. Proces leczenia był długotrwały i nie został jeszcze zakończony. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna, co oznacza, że kwota pieniężna przyznania osobie poszkodowanej ma w pełni lub w możliwym stopniu zrekompensować (naprawić, wyrównać) wyrządzoną mu krzywdę. Sąd I instancji nie uwzględnił w należyтым stopniu tych wszystkich okoliczności, które rzutowały na ustalenie zakresu krzywdy.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w zaskarżonej części podwyższając zadośćuczynienie na

rzecz pokrzywdzonej do kwoty 80 000 zł.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części jak w petitum apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec zasadności zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonego środka kompensacyjnego (zadośćuczynienie) wnioski podlegały częściowemu uwzględnieniu.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Nie stwierdzono okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Skazanie za czyny przypisane w pkt 1, 2 i 3 wyroku oraz związane z tym rozstrzygnięcia o karach jednostkowych i karze łącznej pozbawienia wolności,	

środkach karnym zakazu, obowiązku naprawienia szkody oraz rozstrzygnięcie o kosztach sądowych.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Prawidłowość rozstrzygnięcia w tym zakresie.</p> <p>Niezasadność zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonego (w całości) oraz prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej D. D. (w zakresie rażącej niewspółmierności kary). Trafność rozstrzygnięcia o karze. Jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz kara łączna w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie noszą cech rażącej niewspółmierności. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił i wyważył okoliczności o charakterze obciążającym i łagodzącym kierując się dyrektywami, o których mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.</p> <p>Brak uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu przez Sąd odwoławczy z urzędu.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Rozstrzygnięcie o środku kompensacyjnym zawarte w punkcie 7 wyroku – zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej D. D. (1)	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Zasadność apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonego środka kompensacyjnego.</p> <p>Ustalenie zadośćuczynienia na poziomie 50 000 zł nie stanowi odpowiedniej rekompensaty za doznaną przez D. D. krzywdę. Pokrzywdzona w wyniku działania oskarżonego doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Była hospitalizowana, operowana, a następnie przechodziła długotrwałą rehabilitację. W dacie zdarzenia była młodą i zdrową osobą mającą określone plany na przyszłość. Skutki w zakresie rozstroju zdrowia były poważne, a stopień cierpień</p>	

fizycznych i psychicznych znaczny. Proces leczenia był długotrwały i nie został jeszcze zakończony. Podstawową funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna, co oznacza, że kwota pieniężna przyznania osobie poszkodowanej ma w pełni lub w możliwym stopniu zrekompensować (naprawić, wyrównać) wyrządzoną mu krzywdę. Sąd I instancji nie uwzględnił w należytych stopniu tych wszystkich okoliczności, które rzutowały na ustalenie zakresu krzywdy. Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w zaskarżonej części podwyższając zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonej do kwoty 80 000 zł.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt III	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na sytuację osobistą i majątkową oskarżonego, który jest pozbawiony wolności i ma ograniczone możliwości zarobkowe zwolniono w/w od kosztów sądowych za II instancję w całości.

7. PODPISY
SSA Sławomir Machnio SSA Adam Wrzosek SSO del. Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego adw. Ł. P.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego adw. E. O.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze i środku kompensacyjnym w postaci zadośćuczynienia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej D. D. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze i środku kompensacyjnym w postaci zadośćuczynienia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana